

عنوان مقاله:

مبانی دینی سرمایه اجتماعی و نسبت آن با حکمرانی خوب

محل انتشار:

فصلنامه علوم سیاسی، دوره 17، شماره 67 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسندگان:

محمد علینی - دانشجوی دکتری دین پژوهی دانشگاه ادیان و مذاهب و پژوهشگر پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی.

غلامرضا غفاری - دانشیار دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران.

علیرضا زهیری - دانشجوی دکتری گروه علوم سیاسی و پژوهشگر پژوهشکده علوم و اندیشه سیاسی.

خلاصه مقاله:

بحث سرمایه اجتماعی مبحثی نوظهور است که از دهه ۱۹۷۰ در ادبیات توسعه در کنار سایر سرمایه ها فیزیکی، انسانی و اقتصادی مطرح شده است و مفهومی میان رشته ای به ویژه در رشته های علوم سیاسی، اقتصاد و جامعه شناسی است؛ اما مفهوم آن که به روابط و پیوندهای انسان ها مربوط می شود و موجب همکاری متقابل آحاد جامعه و استحکام پایه های اجتماع و سیاست می گردد، در آموزه های دینی به ویژه دین اسلام به وفور یافت می شود. دین اسلام دینی اجتماعی است و دستورهای آن بر اساس همبستگی و پیوستگی افراد شکل گرفته است. آموزه های دین اسلام در ابعاد اعتقادی، اخلاقی و مناسکی آن منجر به پیدایی و تقویت سرمایه اجتماعی در شکل درون گروهی در مرحله اول و برون گروهی در مرحله بعد می گردد. همچنین میان حکمرانی خوب و سرمایه اجتماعی پیوند وثیقی وجود دارد. مهم ترین جنبه الگوی حکمرانی خوب، ابتدای آن بر مشارکت فعال مردم و نهادهای مدنی است که آنان بخشی از حکمرانی تلقی می شوند. شایان ذکر است آنچه اهمیت بیشتری دارد کیفیت این بخش از حکمرانی است؛ چرا که در این الگو صرفاً مشارکت مردم مورد توجه نیست، بلکه کیفیت مردم و نهادهای مدنی و مناسبات و ارتباط آنها و به عبارتی سرمایه اجتماعی است که بسیار مهم محسوب می گردد. این مقاله در پی بیان ویژگی ها و مولفه های سرمایه اجتماعی به گونه ای است که امکان شکل گیری حکمرانی خوب را فراهم سازد.

کلمات کلیدی:

سرمایه اجتماعی، حکمرانی خوب، آموزه های دین اسلام، همبستگی اجتماعی و سیاسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1748109>

